

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č.j. CPR-20633-4/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 24. 7. 2023 č.j. CPR-20633-4/ČJ-2023-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X

bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023 č.j. KRPA-146892-12/ČJ-2023-000022-UA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to tak, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 10 měsíců, a dále tak, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné a počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, se tedy stanoví dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, která bude stanovena postupem dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců; ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a lhůta na vycestování bude následně stanovena dle ustanovení § 101 zákona o pobytu cizinců po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, nebyly řádně posouzeny odvolací námitky, došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalovaný chybně posoudil odvolací námitku týkající se délky neoprávněného pobytu a toho, zda se ho žalobce skutečně dopustil. Žalovaný dává žalobci za vinu, že byl na území ČR neoprávněně od 31. 12. 2022, přestože mu byla informace o nepovolení změny zaměstnavatele doručena dne 20. 2. 2023, v této informaci se uvádí, že žalobce se má dostavit k vydání výjezdního příkazu. Pokud tedy byl žalobce dne 20. 2. 2023 oprávněn dostavit se pro výjezdní příkaz z důvodu zániku platnosti zaměstnanecké karty, pak nemohl být neoprávněně na území od 31. 12. 2022. Žalobce se následně dostavil v souladu s poučením na pracoviště OAMP k vydání výjezdního příkazu a k podání žádosti o vízum za účelem strpění, udělal tedy vše v souladu s právními předpisy, aby mohl na území ČR pobývat. V napadeném rozhodnutí jsou rozhodné skutečnosti dezinterpretovány. Namítal, že i v den zahájení řízení disponoval zaměstnaneckou kartou a minimálně do 20. 2. 2023 byl přesvědčen, že je stále platná. Napadené rozhodnutí tak nezohledňuje skutečný stav věci a spisový materiál a je nepřezkoumatelné.
4. Napadené rozhodnutí považoval za nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, rozhodnutí se pohybuje v rovině spekulací a domněnek,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nedostatečně se vypořádává s odvolacími námitkami, úvahy o přiměřenosti absentují, žalovaný tyto důsledky zkoumal pouze ze svého náhledu, který je však nesprávný. Poukazoval na to, že měl na území zaměstnaneckou kartu, vytvořil si pracovní zázemí, nyní v práci s ohledem na vízum strpění pokračuje, má zde mnoho přátel, družku a našel si práci, jeho zázemí je tak dostatečně markantní, což nebylo žalovaným zhodnoceno. Odůvodnění je tak nepřezkoumatelné, odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 6. 12. 2007 č.j. 1 As 38/2007-80 či ze dne 22. 11. 2007 č.j. 1 As 39/2007-72, ze kterých vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je správní orgán povinen nevydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce má v zemi původu minimální zázemí, žalovaný jeho integraci na území ČR zlehčoval, jeho porušení spočívá pouze v neoprávněném pobytu, nicméně závažnost tohoto porušení nebyla dostatečně řešena, žalobce zpřetrhá vazby, které si zde vytvořil, trvale se zde usadil, naučil se českému jazyku, dlouhodobě zde pracuje, jeho vazby k domovskému státu byly zpřetrhány, napadené rozhodnutí je tak nezákonné.

5. Zpochybňoval délku uloženého správního vyhoštění, která je nedostatečně odůvodněná, není dostačující uvést, že vyhoštění mohlo být uloženo i na delší dobu, rozhodnutí by mělo být individualizované, mělo by být přihlédnuto i k polehčujícím okolnostem (bezúhonnost, excesivní jednání), nejsou zjištěny žádné skutečnosti, které by vyhoštění akcentovaly, tato doba je nepřiměřeně tvrdá vzhledem k okolnostem případu, rovněž není dostatečně odůvodněná. Žalovaný se dostatečně nezabýval § 174a zákona o pobytu cizinců, ani komplexním hodnocením přiměřenosti, neodůvodnil délku správního vyhoštění 1 roku, když přitom porušení žalobce bylo marginální v porovnání s okolnostmi případu, šlo o první protiprávnost, uloženou pokutu na místě zaplatil, je občanem státu, který má s ČR uzavřenou dohodu o bezvízovém styku. Šlo o nevědomý neoprávněný pobyt, jiné protiprávní jednání nespáchal, zákaz vstupu do celé EU na 10 měsíců je tomu nepřiměřený.
6. Byť není vyslovena možnost vycestování, napadal postup žalovaného, který vyhošťuje občana státu, ve kterém probíhá ozbrojený konflikt s nejistým koncem, řízení mělo být přerušeno do doby, než tento konflikt skončí, neboť žalobce byl vyhoštěn do státu, kde možná nebude nikdy v bezpečí.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému bylo uloženo uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky byly shodné s námitkami odvolacími a v rozhodnutí se s nimi již vypořádal. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 4. 2023 byla hlídkou Policie ČR provedena pobytová kontrola na specifikované adrese, při které byl ztotožněn žalobce, z jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že přicestoval na území Schengenu dne 29. 1. 2022, do ČR přicestoval dne 20. 8. 2022, výstupní razítko nebylo nalezeno, v ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty s platností do 24. 8. 2024, která zanikla dne 30. 12. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

s n.p.m. dne 22. 11. 2022, jiné vízum ani povolení k pobytu v cestovním pase vylepeno nebylo, bylo konstatováno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně.

10. Dle provedené lustrace byl žalobce držitelem povolení k dlouhodobému pobytu tzv. zaměstnanecké karty č.j. X, platné od 25. 8. 2022 do 24. 8. 2024, která však zanikla dne 30. 12. 2022 dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nabytí právní moci 22. 11. 2022, neboť došlo k ukončení pracovního poměru dne 31. 10. 2022.
11. Dne 26. 4. 2023 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
12. Žalobce dne 26. 4. 2023 při svém výslechu uvedl, že do Schengenu přicestoval dne 29. 1. 2022, do ČR přicestoval dne 20. 8. 2022, měl zaměstnaneckou kartu, která mu platila do 24. 8. 2024 a zanikla 30. 12. 2022, je si vědom toho, že od ledna 2023 zde pobývá bez oprávnění k pobytu, pobytovou záležitost řešil přes právníka, dnešního dne šel žádat o vízum strpění, ale bylo mu řečeno, že je zde nelegálně a má počkat na další řešení. Uvedl, že si zde našel přítelkyni, jeho krajanu, bydlí spolu na adrese v Z., mají pronajatý byt, do ČR přijel za prací, chtěl by zde zůstat, pracoval na stavbách, nyní nepracuje od ledna a živí jej partnerka nebo žije z úspor, partnerka je zde na zaměstnaneckou kartu a pracuje ve skladu, v ČR žalobce nevlastní nemovitost, má zde auto, je zdravý, k lékaři nechodí, má nějaké finance na pobyt a vycestování, je svobodný, bezdětný, na Ukrajině má celou rodinu – matku, otce, sestru, je s nimi v kontaktu přes telefon, naposledy tam by v lednu 2022, příbuzné v ČR nemá, uvedl, že v ČR není osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života, jiné vazby k ČR nemá, nepožadoval vyrozumět žádnou osobu. K překážkám vycestování uvedl, že nyní je to válka, jinak překážku nemá, po konci války mu na Ukrajině nic nehrozí, po jejím konci je schopný dobrovolně vycestovat.
13. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 20. 5. 2022 č.j. MV-93965-1/OAM-2022 vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.
14. Žalobce se dne 26. 4. 2023 seznámil s podklady pro rozhodnutí, nežádal jejich změny či doplnění, nijak se nevyjádřil.
15. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023 správní orgán shrnul výsledky pobytové kontroly, shledal, že žalobce není držitelem biometrického pasu, na území mohl pobývat na základě zaměstnanecké karty platné od 25. 8. 2022 do 24. 8. 2024, která byla ze strany MV ČR ke dni 30. 12. 2022 ukončena, neboť ke dni 31. 10. 2022 došlo k ukončení pracovního poměru žalobce, s nabytím právní moci dne 22. 11. 2022, žalobce ode dne následujícího po ukončení zaměstnanecké karty, tj. od 31. 12. 2022 do 26. 4. 2023 pobýval na území ČR neoprávněně bez oprávnění k pobytu, tím naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Z důvodu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a závazného stanoviska, které se nyní týká všech občanů Ukrajiny, shledal důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce po posouzení individuálních okolností neshledal, vycházel z § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců a z judikatury ESLP, v zemi původu má žalobce celou svou rodinu (otec, matka, sestra), dále zopakoval údaje, které žalobce uvedl při pohovoru,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

konstatoval, že na Ukrajině žalobce strávil delší část života, zmínil i to, že žalobce žije v ČR s přítelkyní v pronajatém bytě, nicméně dopad rozhodnutí považoval za přiměřený, na území ČR nežije žádná osoba, která by byla závislá na jeho péči, je svobodný a bezdětný, na Ukrajině má své zázemí u rodiny a chce se tam vrátit po konci války, na území ČR jinak nemá významné vazby, nemá možnost zde vykonávat pracovní činnost, je dospělý a soběstačný, po ukončení válečného konfliktu bude mít v zemi původu větší zázemí pro život, v ČR legálně pobýval pouze několik měsíců, za tu dobu si silné vazby nevytvořil, jeho integraci v zemi původu nic nebrání, vyhodnotil, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převažuje. Uvedl, že správní vyhoštění má preventivní povahu, zavinění není třeba prokazovat, takové rozhodnutí se vydá automaticky, nastane-li některá z příslušných skutkových podstat. Dobu 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, stanovil s ohledem na délku neoprávněného pobytu, kterou stanovil od 31. 12. 2022 do 26. 4. 2023, vzal v úvahu i to, že žalobce poskytl potřebnou součinnost a v průběhu správního řízení se správním orgánem spolupracoval, zároveň nemohl odhlédnout od neoprávněného pobytu žalobce, který se včas nedostavil k řešení své situace. Na podkladě závazného stanoviska ohledně nemožnosti vycestování rozhodl, že vycestování do domovského státu není možné, podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zařadil žalobce do informačního systému smluvních států.

16. Žalobce podal dne 3. 5. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 24. 7. 2023 ze skutkového hlediska dospěl ke stejným zjištěním, jako správní orgán I. stupně (tj. žalobce není držitelem biometrického pasu, na území mohl pobývat na základě zaměstnanecké karty platné od 25. 8. 2022 do 24. 8. 2024, která byla ze strany MV ČR ke dni 30. 12. 2022 ukončena, neboť ke dni 31. 10. 2022 došlo k ukončení pracovního poměru žalobce, žalobce ode dne následujícího po ukončení zaměstnanecké karty, tj. od 31. 12. 2022 do 26. 4. 2023 pobýval na území ČR neoprávněně bez oprávnění k pobytu), dále zjistil, že dne 12. 5. 2023 OAMP vydal žalobci vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území (s platností od 24. 5. 2023 do 31. 3. 2024). Poukázal na údaje uvedené žalobcem při výslechu, kde mj. uvedl, že mu zaměstnanecká karta zanikla dne 30. 12. 2022, je si vědom svého neoprávněného pobytu v ČR od ledna 2023, v ČR žije s přítelkyní, státní příslušnicí Ukrajiny, v pronajatém bytě, je svobodný a bezdětný. K odvolacím námitkám uvedl, že správní orgán I. stupně se na str. 3 dopustil písařské chyby (když uvedl délku neoprávněného pobytu od 17. 5. 2022 do 27. 3. 2022), nicméně v odůvodnění též několikrát uvedl skutečnou správnou dobu neoprávněného pobytu od 31. 12. 2022 do 26. 4. 2023, z celkového povahy rozhodnutí vyplývá, že správní orgán vycházel ze správné délky neoprávněného pobytu, tato administrativní chyba nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje. Odůvodnil, proč nelze postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Neshledal pochybení v posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy správní orgán k tomu učinil dostatečná skutková zajištění, žalovaný se s jeho závěry ztotožnil, nebyla shledána naprosto nezbytná přítomnost žalobce na území ČR. Poukázal na výslech žalobce dne 26. 4. 2023, kde uvedl, že si je vědom, že od ledna 2023 pobývá na území ČR neoprávněně, poukázal též na záznam z lustrace, který je součástí spisu, a který tento neoprávněný pobyt žalobce potvrzuje, správní orgány nejsou v daném řízení oprávněny přezkoumávat správnost zániku

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zaměstnanecké karty, obdobně je to i k námitce doručování, kde žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2012 č.j. 3 As 27/2011-89. Připustil, že žalobce se sice ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně, nicméně toto učinil již v době svého neoprávněného pobytu, čehož si byl vědom, toto nemohla zhojit ani žádost o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění dle ust. § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona byla naplněna, rozhodl však částečně ve prospěch žalobce, neboť nedošlo k udělení výjezdního příkazu po uplynutí platnosti dlouhodobého víza (§ 50 zákona), a to s ohledem na rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 288/2017-22, dle kterého příslušný správní orgán je povinen udělit výjezdní příkaz z vlastní iniciativy ve všech případech, na něž dopadá § 50 zákona, v případě žalobce se tak nestalo (byť tomu částečně přispěl svou procesní pasivitou), z moci úřední mu nebyl výjezdní příkaz udělen. Proto shledal, že míra odpovědnosti žalobce za jeho protiprávní jednání je tím snížena, nicméně to nemá vliv na správně stanovenou dobu neoprávněného pobytu, neboť nevydáním výjezdního příkazu fikce oprávněného pobytu nevzniká. Vyšel z toho, že výjezdní příkaz je možné uložit až na 60 dnů, jeho neudělení nelze žalobci zcela přičítat k tíži, v kontextu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců korigoval délku uloženého správního vyhoštění a snížil ji z 12 na 10 měsíců, současně konstatoval, že žalobce se na pracoviště ministerstva nedostavil a správní vyhoštění mu bylo uloženo v souladu se zákonem. Měl za to, že tato délka je zcela adekvátní, zohledňuje všechny individuální okolnosti případu, jde o délku v šestině možné zákonné sazby, nevybočuje z obvyklé praxe v obdobných případech, které uvedl. Lhůta k vycestování nebyla stanovena, pomínou-li důvody znemožňující vycestování, bude tato lhůta určena postupem dle § 101 správního řádu. Neshledal důvody k aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný, v postupu správního orgánu I. stupně jinak neshledal pochybení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
20. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

22. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)*
24. Soud neshledal důvodnou námitku o tom, že by v řízení resp. v napadeném rozhodnutí nebylo dostatečně prokázáno, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně, a to v období od 31. 12. 2022 do 26. 4. 2023. Součástí správního spisu jsou lustrace z příslušných evidencí, dle kterých byl žalobce držitelem povolení k dlouhodobému pobytu tzv. zaměstnanecké karty platné od 25. 8. 2022 do 24. 8. 2024, kdy ke dni 31. 10. 2022 došlo k ukončení pracovního poměru žalobce (viz sdělení policie ze dne 26. 4. 2023) a ke dni 30. 12. 2022 došlo k zániku zaměstnanecké karty, a tedy i oprávněného pobytu žalobce na území ČR. To je v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončí poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta. Žalobce v souladu s těmito zjištěními ve správním řízení zcela jednoznačně vypověděl, že jeho zaměstnanecká karta zanikla dne 30. 12. 2022, žalobce je zde od ledna 2023 bez oprávnění k pobytu, čehož si je vědom. Takto zjištěný skutkový stav, ze kterého vycházel žalovaný, je v souladu s požadavky dle ust. § 3 správního řádu, neboť není důvodná pochybnost, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně v období od 31. 12. 2022 do 26. 4. 2023, na odvolací námitku tím bylo reagováno.
25. Na tom nemůže nic změnit ani námitka žalobce, dle které byla žalobci teprve dne 20. 2. 2023 doručena informace o nepovolení změny zaměstnavatele. Dle lustrací z cizineckého informačního systému, které jsou součástí správního spisu, žalobce totiž teprve dne 2. 1. 2023 podal příslušnou žádost (oznámení změny zaměstnavatele) pod č.j. X, ohledně které mu bylo vyrozumění o nepovolení změny zaměstnavatele doručeno dne 20. 2. 2023. V této situaci se tak nemohl uplatnit § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který by vylučoval zánik zaměstnanecké karty dle § 63 odst. 1, neboť oznámení nebylo učiněno před uplynutím doby stanovené právě v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (tj. tato doba činí 60 dnů od skončení pracovněprávního vztahu). Lhůta stanovená dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynula dne 30. 12. 2022, tím byl ukončen též oprávněný pobyt žalobce, pozdější podání žádosti o změnu zaměstnavatele (2. 1. 2023) a vyrozumění o nepovolení této změny (20. 2. 2023) již na to nemá žádný vliv, žalovaný správně uvedl, že je rozhodnutím jiných správních orgánů vázán.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

26. Dle konstantní judikatury správních soudů pak aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
27. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
28. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“* (podržení doplněno – pozn. soudu)

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

29. Správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, přihlédly přitom ke všem skutečnostem tvrzeným žalobcem, na tomto podkladě byl skutkový stav zjištěn v potřebném rozsahu, kdy právě v případě hodnocení okolností soukromého a rodinného života je to sám žalobce, kdo je povinen uvést v řízení veškerá relevantní tvrzení, správní orgány nejsou povinny takové skutečnosti samy dohledávat. Správní orgány tedy z hlediska zjištění skutkového stavu nijak nepochybily, žalobce v žalobě ani konkrétně neuvedl, jaké další podstatné okolnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života měly dle jeho názoru ještě zjistit. V této souvislosti se podrobně zabývaly stupněm integrace žalobce v České republice, kdy žalobce v ČR nepobýval nijak dlouhou dobu (tj. dobu kratší než 1 rok), převážnou část svého života prožil na Ukrajině, kde byl naposledy v lednu 2022, má tam zázemí v podobě rodiny (matka, otec, sestra), s rodinou je v kontaktu po telefonu, uvedl, že kromě války nemá překážky ve vycestování a po jejím ukončení by se na Ukrajinu rád vrátil.
30. Správní orgány se rovněž zabývaly partnerským vztahem žalobce, kdy uvedl, že na území ČR žije v pronajatém bytě s přítelkyní, státní příslušnicí Ukrajiny, nicméně též uvedl, že v ČR není osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že vztah žalobce s jeho družkou za těchto okolností nepředstavuje podklad pro nepřiměřenost daného rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života.
31. V této souvislosti lze odkázat též na rozsudek ze dne 23. 9. 2021, č. j. 7 Azs 85/2021-35, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Neprezentoval přitom žádné důvody, které by bylo možné ve smyslu citované právní věty považovat za natolik mimořádné, aby správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Takovým důvodem totiž nemůže být prostá existence samotného partnerského vztahu, nehledě na to, jak vážně a intenzivně je oběma partnery prožíván. (...) Podle konstantní judikatury může být takovým zásahem např. zájem nezletilého dítěte (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35, ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Azs 168/2018 - 28, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku). Stěžovatel však žádný obdobný důvod netvrdil.“* V rozsudku ze dne 9. 3. 2022, č. j. 6 Azs 113/2021-23, pak za výjimečné okolnosti, které by mohly svědčit pro nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, Nejvyšší správní soud označil např. *„nezbytnost zvláštní péče (kterou by vyžadoval stěžovatel, či naopak skutečnost, že stěžovatel by byl nucen poskytovat zvláštní péči některému členu rodiny), nebo nepřiměřenou délku zákazu pobytu spolu s nemožností přesídlení celé rodiny, např. v případě, mají-li ostatní členové rodiny jinou státní příslušnost či neznají-li jazyk domovské země vyhošťované osoby“*. Žádné podobné výjimečné okolnosti v případě žalobce nejsou dány.
32. Žalovaný tak nepochybil, pokud vztah žalobce s jeho družkou nepovažoval za dostatečně intenzivní, aby se jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žádné výjimečné okolnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury, žalobce neuvedl, samotná existence partnerského vztahu, kdy družka žalobce je rovněž cizí státní příslušnost, ke konstatování nepřiměřenosti nepostačuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

33. V žalobě žalobce uvádí, že má v ČR mnoho přátel, nicméně nic takového ve správním řízení neuváděl, správní orgány tak tuto okolnost nemohly hodnotit, soud pak dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a tedy nemohl k této námitce v řízení přihlídnout.
34. Obdobně, žalobce v žalobě namítal, že si po obdržení víza strpění našel v ČR zaměstnání. Nicméně, ve správním řízení to neuváděl, v prvostupňovém řízení uvedl, že nyní nepracuje, živí jej přítelkyně nebo žije z úspor, v odvolacím řízení bylo zjištěno pouze to, že žalobce obdržel vízum strpění, neuváděl však, že by získal práci. Žalovaný se tedy ani s touto námitkou nemohl vypořádat, přičemž v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. se touto námitkou nemohl zabývat ani soud. Pouze nad rámec soud uvádí, že ani kdyby žalobce již ve správním řízení uváděl, že má zde přátele a že má zde práci, nemohlo by to nic změnit na závěru, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
35. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
36. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Ve prospěch žalobce přičítly to, že poskytl potřebnou součinnost a v průběhu správního řízení se správním orgánem spolupracoval, v jeho neprospěch však přičítly to, že se nedostavil k řešení své situace. Žalobce poukazuje v žalobě na to, že se jednalo o exces a že šlo o nevědomý neoprávněný pobyt, nicméně, takové hodnocení není přiléhavé případu žalobce, který ve správním řízení vypověděl, že o neoprávněnosti svého pobytu v ČR od ledna 2023 věděl, věděl i o tom, že mu zaměstnanecká karta zanikla dne 30. 12. 2022, z toho plyne, že jeho vědomý neoprávněný pobyt trval téměř 4 měsíce, což nelze považovat za pouhý exces. Není pak zřejmé, jakou pokutu má žalobce na mysli, neboť napadeným rozhodnutím mu žádná pokuta uložena nebyla, v řízení mu pouze byla uložena též povinnost uhradit náklady řízení. Jejich uhrazení žalobcem je pak pouze plněním povinnosti uložené mu pravomocným rozhodnutím, nelze to považovat za okolnost, která by měla být přičtena ve prospěch žalobce při stanovení délky uloženého správního vyhoštění. Obdobně, skutečnost, že žalobce je občanem státu, který má s ČR uzavřenou dohodu o bezvízovém styku, nelze ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

cizinců považovat za relevantní z hlediska úvah o stanovení délky doby správního vyhoštění

37. Žalovaný při stanovení délky této doby vzal v úvahu, že žalobci nebyl v návaznosti na zánik zaměstnanecké karty ke dni 30. 12. 2022 vydán výjezdni příkaz, což přičetl ve prospěch žalobce. Postupoval přitom ve smyslu rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 288/2017-22, kde Nejvyšší správní soud ve věci týkající se správního vyhoštění uvedl následující: *„Na druhé straně v případě stěžovatelky nelze odhlédnout od pochybení státu spočívajícího v tom, že příslušné orgány v rozporu s jasným příkazem v § 50 zákona o pobytu cizinců nevydaly stěžovatelce výjezdni příkaz, v němž by stanovily lhůtu, kterou by měla na přípravu vycestování a samotné vycestování. Stěžovatelka by se především v důsledku vydání výjezdního příkazu dostala do režimu dočasného legálního pobytu na území České republiky.“* ... *„Městský soud v Praze tedy měl vzít v úvahu, že jakkoli převážnou část odpovědnosti za to, že pobývala na území České republiky ilegálně, nese samotná stěžovatelka, míra její odpovědnosti je významně snížena tím, že jí nebyl ze strany státu vystaven výjezdni příkaz. V takovém případě je i úvaha správních orgánů o tom, zda bylo vůbec třeba stěžovatelce uložit zákaz vstupu na území České republiky, a pokud ano, zda je přiměřená doba 1 roku, tedy zhruba jedna třetina zákonem povoleného rozpětí nula až tři roky [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců], opřena o nesprávné vstupní předpoklady.“* Žalovaný tak v souladu s tímto rozsudkem NSS přihlédl k tomu, že žalobci nebyl v rozporu s § 50a zákona o pobytu cizinců udělen výjezdni příkaz po zániku jeho povolení k dlouhodobému pobytu, vzal v úvahu maximální dobu 60 dnů, na kterou je možné výjezdni příkaz udělit, míru odpovědnosti žalobce tedy považoval za sníženou, což promítl do snížení délky doby, na kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, tuto dobu zkrátil z 12 měsíců na 10 měsíců. Soud k tomu podotýká, že nevydáním výjezdního příkazu žalobci nevznikla fikce oprávněného pobytu na území ČR.
38. S ohledem na to soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 10 měsíců je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců).
39. K námitce o tom, že žalobce je vyhošťován do státu, ve kterém probíhá ozbrojený konflikt, soud uvádí, že správní orgány tuto podstatnou skutečnost neopominuly, naopak ji ve správním řízení reflektovaly. S odkazem na závazné stanovisko, které je součástí správního spisu a dle kterého vycestování na Ukrajinu není možné, žalovaný v napadeném rozhodnutí určil, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vycestování dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, lhůtu k vycestování nestanovil s tím, že podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců pominou-li důvody znemožňující žalobci vycestování, správní orgán vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování (podle § 101 správního řádu) po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Z toho je patrné, že s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajině předmětné rozhodnutí není dosud vykonatelné, před tím, než bude eventuálně v budoucnu stanovena lhůta k vycestování, bude muset být znovu závazně posouzeno, zda situace na Ukrajině již doznala takové změny, že by vycestováním žalobce nedošlo k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tímto způsobem je dostatečně ošetřeno, že ani v budoucnu nemůže dojít k realizaci vyhoštění žalobce do státu, kde by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, nemůže tedy dojít k porušení zásady non-refoulement. Nebyly přitom dány žádné zákonné důvody pro přerušení řízení dle správního řádu a dle zákona o pobytu cizinců.

40. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.